

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:

výrok dne 29. 4. 2015

výrok dne

a je vykonatelné dnem

Číslo jednací: 8Co 1531/2012-339

V Písku
dne 29. 10. 2019

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Völflové a soudců JUDr. Marie Korbelové a JUDr. Pavla Toufara v právní věci žalobce **Povodí Vltavy, státní podnik**, se sídlem Praha 5, Holečkova 8, IČ 70889953, zastoupeného JUDr. Vladanou Tikalovou, advokátkou v Praze 4, Jeremenkova 88, proti žalovaným 1)

..... zástupcem žalovaného, zastoupenému JUDr. Janem Kerbachem, advokátem AK Praha 5, 2) zastoupené JUDr. Hanou Nešickou, advokátkou AK Praha 2, Ječná č.p. 2. o odstranění stavby a vyklizení pozemku, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 6.10.2011, č.j. 9 C 4/2011-160, **t a k t o :**

Rozsudek soudu prvního stupně se v části výroku v odstavci I., o povinnosti žalovaného odstranit z pozemku parc. č. v k.ú. stavbu technické vybavenosti a o jeho povinnosti vyklidit a vyklizený pozemek předat žalobci, a v části výroku v odstavci III., o povinnosti žalovaného nahradit žalobci náklady řízení, **p o t v r z u j e .**

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení částku 21.327,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, k rukám JUDr. Vladany Tikalové, advokátky v Praze 4.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Okresní soud v Písku uložil žalovaným povinnost odstranit z pozemku parc. č. v k.ú. u stavbu technické vybavenosti a pozemek vyklidit a vyklizený předat žalobci do jednoho měsíce od právní moci rozsudku (výrok I.). Zároveň zamítl vzájemný návrh 1. žalovaného na přikázání pozemku do vlastnictví žalovaných za stanovenou náhradu nebo na zřízení věcného břemene užívání tohoto pozemku ve prospěch žalovaných za stanovenou náhradu (výrok II.). O nákladech řízení rozhodl tak, že žalované zavázal povinností zaplatit žalobci společně a nerozdílně na nákladech řízení o odstranění stavby a vyklizení pozemku částku 16.091,- Kč do tří dnů (výrok III.) a v téže lhůtě žalovanému č. 1 zaplatit žalobci za řízení o vzájemném návrhu na nákladech řízení částku 9.000,- Kč.

Své rozhodnutí soud odůvodnil tím, že žalovaným zaniklo právo nájmu k pozemku, k němuž žalobce vykonává právo hospodaření s majetkem státu, na němž stojí stavba technické vybavenosti v jejich vlastnictví (SJM) uplynutím sjednané doby a žalobce nájemní vztah neprodloužil. Je proto oprávněn domáhat se ochrany svého vlastnického práva a požadovat odstranění stavby dle § 126 obč. zák. K námitce žalovaných, že nabyly stavbu od státu, uvedl, že si museli být při koupi stavby vědomi rizika vyplývajícího z toho, že jim v té době nesvědčilo právo užívat stavební pozemek. Nicméně, i kdyby v době nabytí stavby měli již nájemní smlouvu uzavřenou, pak by z dočasnosti nájmu vyplývala nejistota další existence práva užívat pozemek pod stavbou. Žalovaní neprokázali, ani nebylo zjištěno, že by byl výkon práv žalobce v rozporu s dobrými mravy. Vzájemný návrh žalovaného zamítl s odůvodněním, že se nejednalo od počátku o neoprávněnou stavbu, a proto nebylo možno na věc analogicky aplikovat § 135c obč. zák.

K odvolání 1. žalovaného odvolací soud rozsudkem ze dne 30.8.2012, č.j. 8 Co 1531/2012-206 rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II., o zamítnutí vzájemného návrhu, potvrdil a ve zbytku změnil tak, že žalobu na uložení povinnosti žalovaných odstranit předmětnou stavbu a vyklidit předmětný pozemek zamítl. O nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo. Odvolací soud poukázal na skutečnost, že situaci vyvolal svým jednáním stavebník, který měl v okamžiku realizace stavby domýšlet právní důsledky a být s nimi srozuměn pro případ, že mu právo dočasného užívání pozemku zanikne. V tomto případě je stavebníkem stát, od něhož žalovaní nabyli stavbu včetně kupní smlouvy uzavřené v roce 2004. Pokud Česká republika hodlala v roce 1992 postavit na sporném pozemku objekt s dočasnou dobou existence, neměla v roce 2004 stavbu žalovaným při nedořešení právního vztahu k pozemku vůbec prodávat. Nárok žalobce byl proto shledán v rozporu s dobrými mravy, když odvolací soud vzal v úvahu, že žalobci byla zaplacená kupní cena přesahující hodnotu podle znaleckého posudku a že spor je veden o pozemek bagatelní výměry. V neposlední řadě nelze pod pojmem dočasného oprávnění k užívání pozemku zařadit jednání státních orgánů, které zřídily stavbu na pozemku v režimu vodního díla a na vybudování stavby se podílel jiný státní rezort, než byl státní orgán vodní dílo spravující. Je proto zcela nepochybné, že žalovaní nemohli do těchto kroků

státních orgánů jakkoliv zasáhnout a z jejich hlediska bylo pro ně relevantní pochopitelně pouze to, že v záležitostech stavby a pozemku jednají vždy s Českou republikou. Odvolací soud neshledal proto žádný skutkový důvod, proč by měl preferovat ochranu vlastnického práva vlastníka pozemku před vlastnictvím stavby. V otázce vzájemném žaloby se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně o tom, že nelze aplikovat § 135c občanského zákoníku.

K dovolání žalobce Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne 28.1.2015, č.j. 22 Cdo 604/2013-245 zrušil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30.8.2012 ve výroku I. v části, jíž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně, a dále ve výroku o nákladech řízení, poukazujíc na rozporuplné závěry odvolacího soudu. Vyslovil, že aniž by se musel zabývat právními poměry existujícími při budování stavby, s poukazem na svou dosavadní judikaturu uzavřel, že je zřejmé, že žalovaným svědčilo k předmětnému pozemku toliko právo dočasného charakteru, které skončením nájmu dne 31.12.2010 zaniklo a žalovaní od tohoto data užívali pozemek neoprávněně, čímž nepřípustně zasahovali do práv žalobce. Žalobce se tak mohl domáhat po žalovaných odstranění stavby. Namítají-li žalovaní, že nebyli přímo stavebníky, nýbrž stavbu nabyly toliko od svých právních předchůdců, nemá tato skutečnost dle názoru Nejvyššího soudu na právní posouzení věci žádný vliv. Oprávněnost umístění stavby se posuzuje po celou dobu její existence. Stavba může být neoprávněná od počátku nebo stavebník může pozbyt právní titul k umístění stavby později v důsledku práva mít stavbu na cizím pozemku. Oprávněnost stavby dále nezávisí na tom, jestli vlastník stavby byl či nebyl stavebníkem, ale naopak závisí na tom, jak si vlastník stavby upraví své vztahy s vlastníkem pozemku. Na závěrech, že žalovaní nemají k pozemku, na němž mají zřízenou stavbu, žádné právo, a že tedy užívají pozemek žalobce bez právního důvodu, ničeho nemění ani argumentace odvolacího soudu, že právní předchůdce žalovaných a vlastník pozemku jsou totožnou osobou. Důvodem je, že i kdyby právní předchůdce žalovaných měl vlastnictví jak ke stavbě, tak k pozemku, a bylo by z této skutečnosti možno dovozovat oprávněnost žaloby, která by byla trvalého charakteru, v řízení bylo prokázáno, že si žalovaní s žalobcem upravili právo k pozemku nově, a to prostřednictvím nájemního vztahu coby typického práva dočasného charakteru. Tím by ve shodě s judikturními závěry odvolacího soudu původní právo trvalého charakteru zaniklo. Pokud také posléze uplynutím doby zanikl nájemní vztah, je nutno vycházet z judikatury vztahující se k situaci, kdy zaniklo právo dočasného charakteru, a není možno se dovolávat stavu, který existoval před vznikem nájemního vztahu. Vzhledem k tomu, že závěry odvolacího soudu byly shledány nesprávnými, pokud jde o nemožnost domáhat se odstranění stavby pro „konkurenci vlastnických práv“, zabýval se odvolací soud i otázkou, zda-li odvolací soud postupoval správně, když shledal důvody, aby byl žalobci odepřen výkon jeho práva pro rozpor s dobrými mravy podle § 3 odst. 1 obč. zák. V této souvislosti odvolacímu soudu vytkl, že řádně neprovedl analýzu toho, jak by se projevil zamítavý rozsudek z důvodu rozporu s dobrými mravy podle § 3 odst. 1 obč. zák. do sféry jednotlivých účastníků řízení a že řádně nezohlednil všechny okolnosti případu. Odvolací soud nezohlednil, že žalovaní, byť za nemovitost zaplatili „velmi slušnou kupní cenu“, již v době koupě stavby věděli o tom, že nenabývají vlastnické právo k pozemku pod stavbou. Odvolací soud uvedl, že žalovaní užívají pozemek bagatelní výměry, nezabýval se však otázkou, zda-li i pozemek o bagatelní výměře není pro žalobce důležitý z hlediska plnění úkolů, které má plnit. Ani skutečnost, že

žalobce uzavřel nájemní vztahy k pozemkům, na nichž mají stavby i jiní vlastníci staveb, ale neuzavřel nájemní vztah s žalovanými, bez dalšího neznamená, že by žalobce bez adekvátního důvodu s jednotlivými vlastníky zacházel nerovně, a lze proto v jeho jednání spatřovat prvky svévole. Odvolací soud nevzal na zřetel tvrzení žalobce, které měl soud prvního stupně za prokázané, že žalovaní porušovali podmínky nájemní smlouvy, což byl důvod, pro který žalobce nepřistoupil k uzavření nové nájemní smlouvy. Nepřehlédnuto by nemělo zůstat ani to, že k uzavření smlouvy na dobu určitou přistoupili žalovaní s vědomím, že po skončení sjednané doby nájmu pozbudou právní titul k užívání pozemku a žalobci vznikne právo domáhat se odstranění předmětné stavby, pokud žalovaní nebudou mít jiný právní titul k užívání předmětného pozemku. Nejvyšší soud dále připomněl, že z dosavadní judikatury vyplývá výjimečnost ochrany vlastnického práva pro rozpor s ust. § 3 odst. 1 občanského zákoníku, která může být odůvodněna a založena toliko na kumulativním splnění následujících podmínek a) jde o postup mimořádný, b) výkon práva na ochranu vlastnictví vážně poškodí uživatele věci, c) vlastníkově věci nepřináší odpovídající prospěch, d) vyhovění žalobě by se dotýkalo zvláště závažného zájmu žalovaného. Pro další řízení proto odvolacímu soudu uložil, aby se znovu zabýval otázkou uplatnění podmínek, za který žalobce výkon svého práva realizuje. Připomněl dále, že účastníkem řízení již není žalovaná č. 2, neboť žalovaní mají v řízení postavení samostatných nikoliv nerozlučných společníků (§ 91 o.s.ř.).

Odvolací soud musí konstatovat, že ve věci rozhoduje v jiném složení senátu, neboť předsedající soudce JUDr. Aleš Zezula i další člen senátu Mgr. Miloš Pól vykonávají své funkce u jiného soudu. Se změnou v obsazení senátu byli účastníci seznámeni bez využití námitek proti osobám soudců, kteří byli řádně seznámeni s dosavadním průběhem řízení.

Ze shora uvedeného vyplývá, že po vydaných rozhodnutích zůstala předmětem přezkumné činnosti odvolacího soudu toliko část výroku I. napadeného rozsudku, o povinnosti žalovaného vyklidit předmětný pozemek odstraněním stavby technické vybavenosti, a související výrok o nákladech řízení mezi ním a žalobcem. V reakci na důvody rozhodnutí odvolacího soudu žalovaný setrval na podaném odvolání s argumentací, že jsou v dané věci dány důvody pro odepření práva žalobci, a to s poukazem na vícero důvodů. Předmětná stavba se nachází nejenom na pozemku žalobce, k němuž vykonává právo hospodaření, ale na pozemcích dalších dvou subjektů, a to manželů – a dále na pozemku, k němuž právo hospodaření vykonává další státní podnik Lesy CR. Celkově se jedná o pozemek bagatelní výměry – 26 m², kdy žalobce nespécifikoval, jaký strategický význam takový pozemek pro něj má, zvláště v situaci, kdy v bezprostředním okolí má uzavřeny nájemní smlouvy s jinými vlastníky objektu. V případě vyhovění žalobě pak dojde k trojímu poškození žalovaného, neboť ten nemovitost spolu s bývalou manželkou koupil za 202.000,- Kč, náklady na její odstranění dosahují téměř shodné výše a v rámci vypořádání SJM je ze strany žalované navrhováno přikázání stavby do výlučného vlastnictví žalovaného. To vše v situaci, kdy cena pozemku dle internetového odhadu činí zhruba 5.200,- Kč. Namítá proto zároveň neúměrnost ztráty žalobce ke své očekávané škodě. Navrhuje proto změnu napadeného rozsudku a zamítnutí žaloby vůči své osobě.

Žalobce navrhl potvrzení napadeného rozsudku. K jednotlivým námitkám a požadavkům vyplývajícím z citované judikatury doplnil, že i přes bagatelnost své výměry je pozemek pro žalobce strategický, neboť je umístěn pod výkopovou čarou vodního díla Orlík, stanovenou v rámci projektové dokumentace tohoto díla, a to do výše 4 m nad plánovaným nejvyšším vzdutím přehrady tak, aby neohrožovalo vodní dílo vlastnictví jiných osob. Ochranný pás je tedy podroben zvláštnímu režimu, kdy správce přehrady musí mít možnost regulovat podmínky jeho užívání. Od roku 1989 nejsou povolovány v tomto území žádné stavby k rekreačním účelům (ani jejich přestavby za tímto účelem), když smyslem je omezit další nárůst vlivu rekreaantů v této oblasti. Pokud jsou pod výkopovou čarou umístěny i jiné objekty, než-li objekt žalovaných, jedná se o pozůstatky minulosti, vždy však o objekty zkolaudované jako rekreační, oproti stavbě žalovaných, která byla vystavěna jako stavba čerpací stanice, součást rekreačního areálu vojenských staveb. Žalovaní při koupi stavby věděli, že se jedná o stavbu technické vybavenosti a při svém počátečním záměru stavbu přestavět na rekreační objekt měli prokázat alespoň minimální míru opatrnosti dotazem na vlastníka pozemku. To však neučinili a dokonce bez souhlasu žalobce objekt přebudovali na rekreační. Jejich svévolné jednání bylo také důvodem, proč žalobce s nimi nájemní smlouvu neprodloužil. Disponují-li jiní vlastníci objektů nájemní smlouvou uzavřenou s žalobcem, jedná se o vlastníky rekreačních objektů, kteří své povinnosti neporušovali. Žalobce poukázal i na to, že manželé [] byl žádán o nápravu vzniklého stavu s poukazem na problémy s žalovanými.

Odvolací soud k návrhu žalovaného v souladu s ust. § 213 odst. 4 a 5 o.s.ř. provedl důkaz Smlouvou o nájmu č. 197-765/2015, uzavřenou mezi žalovanými a Lesy ČR, státní podnik dne 30.12.2014, z níž zjistil, že žalovaným byl na dobu určitou od 1.1.2015 do 31.12.2019 pronajmut pozemek č. parcely F [] - lesní pozemek, zapsaný na LV č. [], obec [], k.ú. [] u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Písek, a to ve výměře 2 m2 k dočasnému úplatnému užívání s tím, že žalovaní se zavázali předmět nájmu využívat výlučně za účelem užívání stavby bez č.e. - stavby technického vybavení k rodinné rekreaci, a to za dohodnuté roční nájemné 35,- Kč. Skutečnost, že stavba je na této části pozemku umístěna, byla prokázána Geometrickým plánem, vyhotoveným 13.3.2015, vlastnictví pozemku informačním výpisem. Další žalovaným navržené důkazy - znaleckým posudkem o ceně stavby, kalkulací nákladů na její odstranění a internetovým odhadem ceny pozemku, nebyly shledány přípustnými, neboť byly dle názoru odvolacího soudu uplatněny v rozporu s § 205a o.s.ř. v situaci, kdy žalovaným se od soudu prvního stupně dostalo poučení k jejich povinnosti prokázat tvrzení, která by odůvodňovala aplikaci § 3 obč. zák. (při jednání dne 6.9.2011) při současné koncentraci řízení dle § 119a o.s.ř. na jednání dne 6.10.2011. Další žalovaným navržené důkazy o vlastnictví pozemku par. č. [] v k.ú. [] i manželé [] zprávou Zeměměřičské a katastrálního inspektorátu o tomtéž, byly shledány za nadbytečné, neboť skutečnost, že stavba ve vlastnictví žalovaných částečně zasahuje do tohoto pozemku, byla v řízení před soudem prvního stupně nesporná.

K návrhu žalobce odvolací soud provedl důkaz rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje, odbor regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic ze dne 24.4.2015, č.j. KPJCK 29417/2015/OREG, z jehož obsahu bylo zjištěno, že bylo zrušeno rozhodnutí Úřadu městysu Bernartice ze dne 17.12.2014 o odstranění stavby dřevěného přístřešku na stávajícím schodišti, zděný elektrický pilíř a vsakování dešťových vod na pozemku par. č.

1. Olešná pro vady řízení před správním orgánem. Zároveň z rozhodnutí vyplývá, že tato přístavba byla provedena bez příslušného povolení a projednání. Dále byl proveden důkaz dopisem manželů i ze dne 20.5.2015 adresovaným žalobci, v němž popisují genezi vztahů s žalovanými, poukazují na skutečnost, že přístavba brání plnému využití jejich vlastnických práv k přilehlému pozemku, a skutečnost, že žalovaní jednali při zbudování přístavby svévolně. Žádají nápravu současného stavu.

S ohledem na shora uvedené není nadále sporným, že žalovaným (žalovanému) nesvědčí žádný právní titul k užívání pozemku ve vlastnictví státu, s právem hospodaření žalobce, a to již od 1.1.2011, po skončení sjednaného práva nájmu, tj. po dobu více než 4 let. Návrh žalobce opírající se o ust. § 126 obč. zák. je proto nutno shledat důvodným, přičemž v intencích rozhodnutí dovolacího soudu se nově odvolací soud zabýval tím, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žalobcem požadované ochrany. Dovolací soud připomněl, že nový občanský zákoník č. 89/2012 Sb., za jehož účinnosti je rozhodováno, zakotvuje v § 8 nový princip, a to, že právní ochrany nepožívá zjevné zneužití práva. Obecný zákaz zneužití práva přitom představuje jeden z vůdčích právních principů, kdy pouze takové chování odporující této zásadě může být sankcionováno v intencích právní ochrany ve vztahu k výkonu nového práva. Zároveň z ust. § 6 odst. 1 o.z. vyplývá, že výkon subjektivních práv a povinností je spojen s podmínkou poctivosti. Dle názoru odvolacího soudu z doplnění dokazování nelze dovodit, že by žalobce vůči žalovanému zneužíval své vlastnické právo tím, že by jednal nepoctivě. Odvolací soud neshledal, že by byly splněny důvody pro odmítnutí ochrany jeho práv za situace, kdy více jak čtyři roky je jeho pozemek okupován stavbou žalovaných poté, co s nimi neuzavřel novou (či neprodloužil stávající) nájemní smlouvu. Skutečnost, že s nimi nový nájemní vztah neuzavřel, zároveň neznamená, že by s jednotlivými vlastníky staveb na pozemcích, s nimiž hospodaří, zacházel nerovně a že by tedy v jeho jednání bylo lze spatřovat prvky svévole, neboť již v řízení před soudem prvního stupně bylo prokázáno, že ostatní objekty, v dané lokalitě umístěné, jsou objekty rekreační, na rozdíl od objektu žalovaných, který se stavbou technické vybavenosti a byl jím i v době koupě. Přehlédnout zároveň nelze zjištění, že k rekreačním účelům si žalovaní objekt přebudovali bez toho, že by taková přestavba či změna účelu byla projednána a povolena (o čem svědčí probíhající řízení o dodatečném povolení stavby a její odstranění), tedy bez souhlasu žalobce jako dotčeného subjektu. Přitom žalovaní již v době koupě věděli, že nenabývají vlastnické právo k pozemku pod stavbou, a měli-li od počátku záměr jej užívat k rekreačním účelům, měli si tuto možnost ověřit a ošetřit. I když jde skutečně o pozemek tzv. bagatelní výměry (26 m²), nelze zároveň popřít, že se jedná o pozemek specifický, umístěný tzv. ochranném pásmu, a tudíž podléhající zvláštnímu režimu, kdy žalobci nelze upřít právo upravovat podmínky jeho užívání. V postupu žalobce, který se domáhá ochrany svého vlastnického práva, nelze shledat žádnou mimořádnost. Pokud se žalovaný dovolává svého poškození poukazem na cenu stavby či výši

nákladů, které si její odstranění vyžádá, pak takové důsledky jsou logickým vyústěním od počátku žalovanými podceněné situace. Přistoupili-li k uzavření nájemní smlouvy na dobu určitou, je a byla důsledkem jejich vědomost o tom, že po skončení sjednané doby nájmu svůj právní titul k užívání pozemku pozbudou. Nemohou se proto dovolávat výjimečností a mimořádností nastalé situace, která je pouze důsledkem uplynutí doby. Zároveň nelze dle odvolacího soudu dovodit, že by vyhovění žalobě se dotýkalo zvláště závažného zájmu žalovaného, neboť ten ve stavbě realizuje toliko svůj rekreační zájem. S těmito úvahami proto odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k žalovanému Petru Janeckému postupem dle § 219 o.s.ř. potvrdil, včetně výroku o nákladech řízení, respektujícího procesní úspěch žalobce.

Žalovaný je povinen nahradit žalobci i náklady odvolacího a dovolacího řízení (§ 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř.), které se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku z dovolání ve výši 10.000,- Kč, odměny za vykonané úkony právní služby 4 x 1.500,- Kč dle § 9 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů (vyjádření k odvolání ze dne 1.2.2012, účast u jednání odvolacího soudu dne 30.8.2012 a 11.6.2015, sepis dovolání ze dne 20.11.2012), 4 režijních paušálů po 300,- Kč dle téže vyhlášky a cestovného k jednání ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích dne 30.8.2012 ve výši 1.080,40 Kč a k jednání dne 11.6.2015 v téže výši (dle bližší specifikace obsažené ve spise na č.l. 323), vše navýšené o 21 % DPH dle § 137 odst. 3 o.s.ř. Třídenní lhůta k plnění je dána ust. § 160 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné za podmínek uvedených v § 237 o.s.ř. a § 239 o.s.ř. Dovolání k Nejvyššímu soudu ČR v Brně je nutno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, prostřednictvím Okresního soudu v Písku.

Toto rozhodnutí může být k návrhu soudně vykonáno, nebude-li včas a dobrovolně splněno.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 16. června 2015

JUDr. Zuzana V o l f l o v á , v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Lenka
Michalová

Digitálně podepsal Lenka Michalová
DN: c=CZ, o=KRAJSKÝ SOUD V
ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH [IČ
00215686], ou=civilní oddělení,
ou=298, cn=Lenka Michalová,
serialNumber=P298057,
title=zapisovatelka
Datum: 2015.07.10 07:48:55 +02'00'